

Schulhof 667

□ □ 1910 28./VIII. — 12./XI. □ □

PER ESPERO
AL DESPERO.

DEK POEMOJ DE

D^{RO} STANISLAV SCHULHOF.

Atas
Lebých esperantistů
v Praze

1911.

ELDONANTO MUD^{RO} ST. SCHULHOF EN PARDUBICE.
□ PRESEJO J. SCHOLLE EN CHRUDIM. □
BOHEMUJO.

ĈIUJ RAJTOJ REZERVITAJ.

AL MEMORO
DE SIAJ GEPATROJ

DEDIĈAS
TIUJN ĈI POEMOJN

AŬTORO.

ANTAŬPAROLO.

Transdonante miajn provaĵojn al nia vasta publiko, mi esprimas sole tiun peton, ke niaj estimataj gazetoj, kiuj pri ili atentos kaj per sia recenzo ilin honorigos, bonvolu sendi al mi la koncernan ekzempleron kaj same mi petas niajn samideanojn kaj korporaciojn, kiuj uzos tiun aŭ alian poemon en siaj kunvenoj aŭ ĉe aliaj okazoj, ke ili informu min pri tio.

Tion petante, mi sekvas sole tiun celon, ke mi povu en miaj estontaj verkoj eviti la erarojn al mi citotajn kaj poste, ke mi eksciu, ĉu miaj kantoj elŝprucintaj el profundo de mia

MOTTO: „La bona stilo estas bazita ĉefe sur simpleco kaj natureco kaj por tio en Esperanto la plej bona rimedo estas: lerta evitado de necesaj sufiksoj, kunmetitaj vortoj kaj tempo.“

KABE.

koro trovis komprenon ankaŭ en la koroj de
miaj kunsentantoj sur la tuta terглоbo. Ĝojo,
ke mi faris laboron utilan kaj bonan, estus certe
por mi la plej granda kaj ankaŭ la sola re-
kompenco.

Fine mi kore dankas al s-o K. Kudrna, mia
instruisto de Esperanto en Chrudim, kaj al
s-o red. Ed. Kühnl en Praha por iliaj amikaj
konsiloj gramatikaj kaj stilistikaj.

En Pardubice (Bohemujo),
je fino de la jaro 1910.

Dro Stanislav Schulhof.

VERDA STELO.

Ĉi tiun mian unuan poemon mi dediĉas
al Majstro Dro L. L. ZAMENHOF,
kiel pruvon de mia admiro kaj dankemo.

Bruas vento furioza,
konvulsias ŝip' kaj velo.
Granda maro ondiĝita
kun la nokto kunmiksita
— malproksima nia celo.

Tremas, krakas nia ŝipo,
masto ĝemas en la vento.
Sang' en korpo malvarmiĝas,
vort' en buŝo silentiĝas,
korojn premas antaŭsento.

Ĉie ĝemo, plendo, timo.
Nur la homo sur la ponto
firme, kiel ensorĉite,
tondron, pluvon, ĉion spite
vagas en la horizonto.

Vagas en la horizonto,
sed ne trovas sian celon.
En ribel' de l'elemento,
en la pereiga vento
perdis sian verdan stelon.

Ĉu vi konas verdan stelon,
tiun stelon de l'idaro?
Naskis ĝin la oriento,
ekbrilis en okcidento,
en Bulonjo sur la maro.

Kia estas verda stelo?
Malgrandeta kiel lento,
sed se lumo ĝia brilas,
tuj glacioj malaperas
kaj varmiĝas kontinento.

Nur kriegu, brua maro,
vana via granda forto!
En malgranda luma lento,
kiun naskis l'oriento,
bazas nia kor' kaj sorto.

Verda stelo, — mova forto,
ho, aperu en la nubo!
Lumu en la krizmomento,
masto ĝemas en la vento,
malfermiĝas nigra subo.

28./VIII.

Klub
ĉekojla esperantista
v Braŝo

HO VE, KORO DIŜĜIRITA.

Al mia karega familio.

Ho ve, koro diŝĝirita!
Duon' batas por la mondo,
tuta mondo kaj senlima,
duon' por la propra rondo
malplej granda, plej proksima.
Kia doloro
mia koro.

Ho ve, koro diŝĝirita!
Duon' batas por idaro,
mia propra sang' kaj varmo,

duon' batas por homaro
kaj senĉesa ĝia larmo.

Kia doloro
mia koro!

Ho ve, koro diŝĝirita!

Duon' batas por fragmento,
propra lingvo, propra domo,
sed duon' por ĉiu gento,
de Tokio, ĝis al Romo.

Kia doloro
mia koro!

Klas
ĉeĉkjĉĉ esperantistĉĉ
v Brnoĉ

29./VIII.

EN LA MONDON VENIS NOVA
SENTO.

Al sinjoro KABE.

Kia stranga, forta voko
sonas en aero hela?
Suno brilas sur lazuro,
jam disfalas putra muro,
ridas tago la plej bela.
Ho, leviĝu mia gento,
blovas juna, freŝa vento —
en la mondon venis nova sento.

Jam leviĝu miaj fratoj,
for de via ŝima ĉambro!

Pala estas via sango,
lacigita via vango,
refreŝiĝu en la ambro.
Sen kolero, sen turmento
blovas juna, freŝa vento —
en la mondon venis nova sento.

Malsaĝul' nur sidas hejme,
hom' al kiu mankas koro.
Nur por homo sen konfido,
ĉagreniga invalido
ne ekzistas sun' kaj floro.
Por mi sola argumento:
Blovas juna, freŝa vento,
en la mondon venis nova sento.

Ĉuu vivon, amon, sunon
ĉiuj gentoj, ĉiu raso!
Jam aperas kun freŝeco
radianta estonteco,
ĉarma, sen la embaraso.

Ho, ne dormu mia gento,
blovas juna, freŝa vento —
en la mondon venis nova sento.

15./IX.

LULKANTO.

Al tre estimata sinjorino MARIO HANKEL.

Dormu, mia infaneto,
en lulilo sen ornamo.
Estas jam silenta tero,
dolĉe dormu sen sufero,
mia koro, mia amo.

Dormu, mia infaneto,
sonĝu pri la gardanĝelo,
pri la birdo fluĝetanta,
pri la suno radianta
kaj pri steloj sur ĉielo.

Ankaŭ via patrineto
revis iam pri la rozo,
pri la floroj kun odoro,
pri la amo sen doloro,
pri la vivo sen la prozo.

Estis iam infaneto,
kiu kuŝis en atlaso,
kiu songis pri la riĉo,
pri la amo kaj feliĉo,
pri la kisoj en amaso.

Dormu, mia infaneto,
songu nur pri estonteco.
Baldaŭ malaperos lumo
kaj la tago kun parfumo
flugos for kun rapideco.

17./IX.

LONGE DORMIS.

Al sinjoro D^{ro} J. FOUSEK.

Longe dormis mia kanto
fermita en mia koro,
ripozante kiel floro,
kiel semo en la tero,
sen sufero, sen espero.

Longe dormis, ho ke dormu
mia kanto en la koro,
sen espero, sen doloro,
sen konscio kaj sen voĉo,
sen aplaŭdo, sen riproĉo.

Poezio — granda dono,
kiel amo en la koro!
Sed nur amo sen doloro
en la koro nekontuza,
en animo nekonfuza.

Poezio — dia dono —
granda estas via ĉarmo,
sed maldolĉa kiel larmo,
dum la amo sen konfido,
dum disiĝo sen revido.

24./IX.

NUR ANTAŬEN!

Al nia ESPERANTA KLUBO en Pardubice.

Nur antaŭen, nur antaŭen
tra la maroj, tra la lando.
Malgraŭ ĉio, forto, aĝo,
rido kaj la mokataĵo,
iru nia propagando.

Jam prosperos nia stato,
vivos, kreskos, floros ĉio,
se en bona harmonio
apud frato marŝos frato.

Nur antaŭen, nur antaŭen
tra la nokto, trans la baro,

— Klub
Zemského esperantistů
v Praze

en la urbon kaj vilaĝon
ni kolportu la novaĵon,
kiun ĝuos la idaro.
Baldaŭ, baldaŭ la standardo
flirtos gaje en la nubo,
se kuraĝe kaj sen dubo
marŝos nia avangardo.

Nur antaŭen, nur antaŭen,
niaj bravaj pioniroj,
ankaŭ se en batalado
multa nia kamarado
nin forlasos sen sopiroj.
For prokrasto efemera!
Nur perfida renegato,
reformema apostato,
ĉiam ĝemas senespera.

Nur antaŭen, nur antaŭen
kun konfida, gaja kanto;
jam finiĝas pantomimo,

malaperas jam la ŝimo
per la tuŝ' de Esperanto.
Kun Espero en la koro
kun la stelo sur standardo,
marŝu nia avangardo
nur antaŭen por la gloro!

6./X.

LA REVIVIĜO.

Mi jam estis sen la idealoj,
ne ekzistis por mi jam la floro,
ekzekiĝis amo en la koro,
min ne tuŝis kant' de najtingaloj.

Mi nur vidis rapidantan sorton,
nokton sen eliro kaj sen fino,
la fantomon, kun la kurba spino —
insideme proksimantan morton.

Mi ne ploris, mi ne ĝojis plue,
mi nur kantis unu melodion,

ke la sorto tiun komedion
kun mi finu, kiel eble frue.

Sed subite, kiel el la dormo
mi vekigis tute elŝanĝita
kaj la mondo de mi forlasita
aperis al mi en nova formo!

Granda suno brilis sur lazuro
kaj vastigis ĉie lum' kaj varmo
kaj en branĉoj kant' de l' birda svarmo
sonis kiel ia uverturo.

Tuj mi sentis, kiel stranga flamo
disverŝiĝas en la pala vango
kaj en mia koro densa sango
brulis kiel iam dum la amo.

Odorplena spiris la aero
kaj el ĉiu plej kaŝita niĉo
ekridetis al mi la feliĉo,
nova vivo, plena je espero.

Dankon al vi, stranga verda stelo,
kiu en la nokto sen espero
el putranta, ŝima atmosfero
ekaperis hele sur ĉielo.

Dankon al vi, kiu en krepusko
ekbriletis al mi, foriranto,
kiel precioza diamanto,
kiel luma muŝo en la musko.

Nur mi tremas, ke la juna floro
ne sekigu al mi en la mano
kaj ne dronu en la oceano
mia stelo, kiel meteoro.

10./X.

RESPONDO.

Vi deziras, sinjorino mia,
scii ion tute sen vualo
pri la vivo en rondeto nia,
ĝiaj membroj kaj pri nia lando,
pri la esperanta propagando
kaj pri nia kor' kaj idealo.

Jen respondo al via demando.
Kvankam nin dividas vasta maro,
kvankam malproksima nia lando,
tamen samaj estas niaj koroj,
tute samaj ankaŭ la doloroj
kaj por niaj celoj sama baro.

Tute samaj estas niaj homoj
kaj ni havas tuto saman vidon.
Diferencas eble niaj domoj,
eble uzas ankaŭ fremdan formon
la patrino, se ŝi en la dormon
lulas sian malgrandetan idon.

Eble fremda estas nia vesto,
niaj veturiloj galopantaj,
sed mi pensas, ke ni en la resto,
kvankam strangaj estas niaj nomoj,
tamen estas tute samaj homoj,
ĉiam trompitaĵ kaj esperantaj.

Kaj mi pensas ankaŭ, ke egale
kiel ĉe vi envi' ĉion pestas,
homon homo batas neniale;
nur en nia esperanta svarmo
nin kunigas speciala varmo
— ĉar ni ĝis nun tre malmultaj estas.

15./X.

DESPERANTO.

Klub
ĉeĉjeh esperantista
v Brno.

Dolĉe sonas via nova nomo,
ho Espero, nia bela vorto!
En la nokto plena je sopiro
Vi, Espero, estas eliksiro,
sed nur eliksiro sen la forto.

Kontraŭ ĉio estas vi rimedo,
kiel kontraŭ superakvo muro,
sed vi estas sabla bariero,
ĉiam disfalanta en aero,
sed ni kredas je vi sen murmuro.

Tre agrabla vere estas sonĝo,
ankaŭ sonĝo pri la estonteco,

pri senĉesa homa harmonio,
unu amo, unu familio,
— sukeraĵo por la infaneco.

Ni atendas vane tempon belan,
kiam regos sole via nomo.
En eterna monda karuselo
vi Espero restos ĉiam stelo,
ĉiam malproksima por la homo.

Eĉ se iam jena tempo venos
post jarmiloj, kaj post miliardo,
tiam ree homon batos homo,
sed li batos lin en via nomo —
ankaŭ kun la stelo sur standardo.

18./X.

ĈE LA FORNO.

Al sinjoro ED. KÜHNL.

Klub
ĉeĉaj esperantistoj
v Brno.

Nun mi ree sidas en la niĉo,
ree hejme ĉe la propra forno,
post ekskurso en la vastan mondon,
mi retrovis mian propran rondon,
sed en koro restis akra dorno.

Lumaj revoj, plenaj je la suno
ekbriletis al mi, soifanto,
kaj al ili, bela utopio,
eksoniĝis mia melodio,
mia longe ripozanta kanto.

Mondo ŝajnis al mi plej perfekta,
malaperis ĉie dolorĝemo,
kaj sur juna, nova, bela tero
paŝis homoj plenaj je espero,
ornamitaj per la diademo.

Ho vi revoj, miaj belaj revoj,
kial vi disfluis en aero?
Mi ja vin nur delikate tuŝis
kaj subite vi sur tero kuŝis,
sur reala kaj sur kota tero.

Nun mi sidas ree ĉe la forno
en la mezo de la familio,
kaj el mia vundtuŝita koro
malaperas ankaŭ la memoro
pri vi, revoj, bela utopio.

12./XI.

Fino.

ENHAVO:

Antaŭparolo	5
Verda stelo	7
Ho ve, koro disŝirita	10
En la mondon venis nova sento	12
Lulkanto	15
Longe dormis	17
Nur antaŭen	19
La reviviĝo	22
Respondo	25
Desperanto	27
Ĉe la forno	29

